

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1870 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΒΙΟΛΟΓΙΚΗΝ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΟΝ ΑΜΕΣ.....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΤΩΘΕΝ ΤΩ 1179 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΠΑΙΔΕΥΟΜΕΝΩΝ

ΥΠΟ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΩΣ

Διά τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. Ν. 20.
• • • • • Ἐσωτερικόν 15.
• • • • • τοῦς κκ. Φοιτητάς 8.

ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὴν Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
Ὁδὸς Πινακωτῶν
ΑΡΙΘΜΟΣ 8.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Περὶ τῆς διάρροιας τῶν παιδῶν. (Συνέχ.) — Περὶ τῆς ἀντιπυρίνης ἐν τῇ θεραπευτικῇ τῶν παιδῶν, ὑπὸ Α. Δ. Χρηστοθίτου, ἱατροῦ. — Ἀκαδημία τῆς ἰατρικῆς ἢ ἐν Παρισίοις. Πειραματῖται καὶ μικροβία. (Συνέχ.) — Χολέρα, ἀντινευραλγικόν. — Δύκου τοῦ φυματιώδους, θεραπεία. — Πίδα-
ποιήσις. — Διεύθυνσις διαιτητικῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΡΡΟΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

(Συνέχεια. ἴσα σελ. 372).

Τὸ ἐμειχτὸν τοῦτο, ὑπερ αἰσίως ἐνεργεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ στομάχου καὶ ἐπὶ τοῦ ἥπατος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντέρου; λαμβάνεται κατὰ μικρὰ κοχλεαρία ἀπὸ δέκα ἐξήκοστα τῆς ὥρας μέχρι ἐμέτου τούτου δ' ἐπελθόντος διὰ τῆς ἱπεκακουάκης παραγγέλλεται, ἀν' ἡ διάρροια ἐπιμένει, τοσοῦτ' ἕπερ εἰς σύνθεσις, τὸ ὑποκινητικὸν βισμούθιον εἰς δόσιν 4 γραμμάτων μετὰ δέκα γραμμάτων ἕδατος αἰθεραίου συμπαραμαρτούντων δὲ καὶ ἰσχυρῶν κωλικῶν προστίθεται εἰς τὸ προειρημένον φάρμακον καὶ σταγῶν ἐγκριθικοῦ βάμματος ὀπίου διὰ τὰ μικροτέρας τοῦ ἔτους ἡλικίας βρέφη, δύο δὲ σταγόνες διὰ τὰ πλέον τῶν δύο ἐτῶν, καὶ τρεῖς σταγόνες διὰ τὰ ἔτι μεγαλητέρας ἡλικίας.

Κατὰ τὸν J. SIMON ἡ δολογισμένη καὶ μετὰ μέτρου χρῆσις τοῦ
ΓΑΛ. Tom. III. 25

βάμματος τοῦ ὀπίου εἰς τὰ μικρὰς ἡλικίας βρέφη οὐδὲν κακὸν συνεπάγεται, ἐναντίον τῆς γνώμης πολλῶν παιδιατρῶν, θεωρούντων ὡς λίαν ἐπικίνδυνον τὴν χρῆσιν τοῦ ὀπίου εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ὁ J. Simon μεταχειρίζεται τὸ ἀνωτέρω σημειωθὲν φάρμακον κατὰ μικρὰ κοχλεύρια ἀνὰ ὄρου, μετὰ δέκα δὲ ἢ δώδεκα ὥρας, ἀναλόγως τοῦ ἐπὶ τῆς διαρροίας ἀποτελεσματος τοῦ φαρμάκου καὶ τῆς ἀνοχῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ μικροῦ ἀρρώστου, παρατείνει ἢ διακόπτει τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ἀν δὲ ποτε ἀναφανῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ ὀπίου φαινόμενα πλὴν τῆς διακοπῆς τῆς χρήσεως προσφέρεται τὸ βισμούδιον ἀπλῶς μετὰ τοῦ ἀσβεστοῦ ὕδατος καὶ ὕδωρ ὀρύζης μετὰ οἴνου Malaga εἰς ἀναλογία 1 οἴνου πρὸς 4 ὕδατος ὀρύζης κατὰ τέταρτον ὥρας. Πλὴν τούτων παραγγέλλονται καὶ κλύσματα ἀμυλοσῆχα.

Τῆς διαρροίας κατασταλείσης προσφέρονται ἐξ ὑπεραικθῆς κόνεις μαγνησίας καὶ κόνεις βισμούδιου, ὅπερ εἶνε προτιμητέον τῶν ὑδραργυρικῶν σκευασμάτων ἢ τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου. Ἀφ' ἑτέρου δὲ καταβάλλεται φροντίς ὅπως ρυθμισθῶσιν αἱ πεπτικαὶ λειτουργίαι. Μαλακτικὰ δὲ καταπλάσματα ἀροβοῦ πρὸς καταπράυνσιν τῶν κωλικῶν καὶ εἶναι προτιμητέα τῶν γενικῶν χλιαρῶν λουτρῶν.

Ὁ ἀπὸ τῆς ὀδοντοφυΐας ἐξερτώμενος ἐντερικὸς κατάρρους διάφορον ἀπαιτεῖ θεραπείαν τοῦ ἀπὸ ὑπεραικθῆς τοῦ ἐντέρου, ἀπὸ χοιραδικῆς ἢ φυματιώδους διαθέσεως, καὶ ἀπὸ πυρετικῆς καταστάσεως ἀπὸτόκου κατάρρου· καὶ ὁ μὲν πρῶτος δέον πάντοτε νὰ κατευέλθῃται διὰ τῶν κατάλληλων μέσων, καὶ δὴ ἀν συμπίπτει πρὸς τὴν θερμὴν τοῦ ἔτους ὥραν, ὅτε ἐπίκειται φόβος χολεροειδοῦς διαρροίας, ἐνίοτε δὲ καὶ οὐδερμία εἰδικὴ ἐφαρμόζεται θεραπεία, ὁ δὲ δεύτερος τούναντιον ζητεῖ δραστηρίαν θεραπείαν ὅπως προληφθῇ ἢ ταχέως ἐξασθένησις τοῦ πάσχοντος.

3. — Διαρροία ἀπὸ ἀπλῆς ἐντερίτιδος. — Πρώτη φροντίς πρὸς θεραπείαν τοῦ εἶδους τούτου τῆς διαρροίας ἔστω ἡ τοῦ πάσχοντος διαίτα, καὶ τοιαύτη ἀποκλειστικῶς συνιστάται ἢ διὰ γάλακτος τροφή, καὶ δὴ ὁ θηλασμὸς κατὰ τακτικὰ διαστήματα· ἀν τὸ γάλα τῆς τροφῆς δὲν εἶναι ἀνεκτὸν καὶ προκαλεῖ ἐμετον, καίτοι πρὸ ἐκάστου θηλασμοῦ προσφέρεται τῷ νεογνῷ ὕδωρ Vichy ἢ Vals, ἀνταλλάσσεται δι' ὄνου γάλακτος, ἢ διὰ ζυμοῦ ὀρνιθίου ἐλαφροῦ καὶ χωρὶς λίπους. Εἰς βρέφη ἀπογαλακτισθέντα ἤδη προσφέρεται λευκωματωχὸν ὕδωρ, ἢ ὕδωρ ὀρύζης, ἢ τὸ λευκὸν τοῦ Sydenham ἀφέψημα κατὰ τὰς πρώτας εἰκοσίαι καὶ τεσσαράρας ὥρας, ἀκολούθως δὲ προστίθεται καὶ ζυμὸς ὀρνιθίου ἢ ἀπόβρασμα ἄρτου μετὰ κόμμοις.

Τῆς διαίτης οὕτω ρυθμισθείσης γίνεται χρῆσις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὐχὶ ὅπως εἰς τὴν καταρρώδη διάρροϊαν ἐμετικῶν ἢ ὑπεκτικῶν ἀλλὰ βισμούθιου, κρητίδος καὶ ἐγκράου βάμματος ὀπίου, κατὰ τὴν ἐξῆς σύνθεσιν, 4 οὐγκίας γλισχράματος κόμμοις, 1 δραχμὴν ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου,

ἡμίσειαν δραχμὴν κρητίδος, καὶ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ βρέφους μίαν ἢ δύο σταγόνας βάμματος ὀπίου τοῦ Sydenham. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ J. Simon οὐχὶ σπανίως διάρροϊαι τοιαύτης φύσεως ἐπιμένουσι ἐπὶ μακρὸν μ' ὄλην τὴν παρατεταμένην τοῦ βισμούθιου χρῆσιν, καταπαύονται δ' ὡς τάχιστα ἔμα τῇ προσθήκῃ τοῦ βάμματος τοῦ ὀπίου, ὅπερ δίδεται ἀπόβως λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν τῶν ἐν ταῖς πρόσθεν σημειωθείσων προφυλάξεων. Ἐν περιπτώσει δὲ ναρκωτισμοῦ ἐκ τοῦ ὀπίου, πλὴν τοῦ ὕδατος τῆς μελίσης, τοῦ οἴνου τῆς Malaga, ὠφελεῖ προσέτι καὶ τὸ ἔγχυμα τοῦ καφέ. Εἰς παιῖδας ἡλικίας τεσσάρων καὶ πλέον ἐτῶν πλὴν τῶν προσημειωθέντων φαρμάκων χορηγεῖται καὶ τὸ διασκόρδιον ἀπὸ 1-2 γραμματίων.

Σὺν τῇ ἀνὰ σημειωθείσῃ θεραπείᾳ παραγγέλλεται καὶ ἡ ἐπάλειψις τῆς κοιλίας δι' ἀρωματικῶν καὶ παχειῶν οὐσιῶν, οἶον ἐλαίου χαμαιμήλων, γλυκέων ἀμυγδάλων, ἢ χρῆσις κλυμάτων ἀμυλοῦχων μετὰ μαλακτικῶν κλύσμα δι' οὗ ἀποβάλλεται ἀπὸ τοῦ ἐντέρου πᾶσα ὕλη ἐρεθίζουσα, καὶ ἡ διὰ θερμῶν ἐνδυμάτων κερικάλυψις τοῦ πάσχοντος καὶ δὴ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Δήλον ὅτι ἡ θεραπεία τῆς ἀπλῆς ἐντερίτιδος διαφέρει τῆς τοῦ ἐντερικοῦ κατάρρου τοῦ ἀπλοῦ, καθότι ἡ θεραπεία ἀρχεῖται ἀπὸ ἐμετικοῦ ἢ καθαρικοῦ, ἐνῶ εἰς τὴν ἐντερίτιδα τὰ μέτρα ταῦτα ἐπιβλαβῆ ἀποβάνουσι. Κατὰ τῆς ἀπλῆς ἐντερίτιδος, ἢ κάλλιον κατὰ τῆς ἀπὸ ταύτης διαρροίας, ἰατροὶ τινες παραγγέλλουσι τὸν καλομέλανον εἰς δόσιν μικρὰν ἀνὰ 1)5 τοῦ σιταρίου εἴτε μόνου εἴτε μετὰ τοῦ ζηρίου τοῦ Nonnei, τὴν ἱπεκακουάνην ὡς φάρμακον ὑποκατάστατον κατὰ τὴν βασιλικὴν μέθοδον, ἐτι δὲ καὶ τὸν νιτρικὸν ἀργυρον ἀπὸ 1)2 — 1 σιταρίου. Αἱ θεραπευτικαὶ ὁμοίως αὗται μέθοδοι δὲν εἶναι πάντοτε ἐπιτυχεῖς, πολλοὶ δὲ τῶν παιδιατρῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ J. Simon, ἀποφεύγουσιν αὐτάς καὶ διὰ τὸ ἀβέβαιον τῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ διότι προκαλοῦσι κωλικούς.

Μετὰ τὴν παύσιν τῆς διαρροίας δέον ὁ πάσχων ἐπὶ χρόνον τινα νὰ λαμβάνῃ κεκαυμένην μαγνησίαν καὶ κλύσματα δι' ἀπλοῦ ὕδατος.

Σημειωτέον ὅτι οἱ γονεῖς τῶν πάσχόντων παίδων, ἀδικεῖ τῆς παρείας τῆς νόσου καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἐφαρμοσθείσης θεραπευτικῆς, ἔμα ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας ἡμέρας ἴδωσι βελτιουμένην τὴν κατάστασιν τοῦ παιδός, διακόπτουσι εἴτε καθόλου εἴτε κατὰ μέρος τὴν χρῆσιν τῶν θεραπευτικῶν μέσων, ἐκ τούτου δὲ ἡ νόσος ὑποτροπιάζει, ὁ δὲ ἰατρὸς ἀγνοῶν τὸ αἶτιον τῆς ὑποτροπιάσεως τροποποιεῖ ἢ καὶ ὅλως ἀλλάσσει τὴν θεραπείαν ἐπὶ ζήτησιν τοῦ πάσχοντος, δέον λοιπὸν ὁ ἰατρὸς ἐγκαίρως νὰ εἰδοποιῇ τοὺς περὶ τὸν πάσχοντα περὶ τῶν ἀδελφῶν συνεπειῶν τῆς τοιαύτης συμπεριφορῆς καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ τὴν ἀριεθῆ τῶν παραγγελλομένων ἐκτέλεσιν.

Κατὰ τὴν ἀνάβρωσιν ὁ παῖς δέον νὰ ἐξακολουθῇ λαμβάνων βισμουθίου, κρητίδα, ὕδωρ τοῦ Vals ἢ τοῦ Alet, νὰ ποιῆται χρῆσιν κλύσματος δι' ἡμέρας ἐξ ἀπλοῦ ὕδατος, ἢ καὶ ἐνίοτε λίαν ἐλαφροῦ πακτικοῦ, βελμυθὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῶν προόδων τῆς δοντοφυΐας νὰ ἐξοικειῖται καὶ πρὸς κατάλληλον τροφήν, πρὸς ἀποφυγὴν δυσπεπτικῶν φαινομένων ἐπακολουθούτων τὰς ἀπὸ φλεγμονῆς τοῦ ἐντέρου ἐξερτωμέναις διαρροίαις ταύταις. Ἐπὶ ἐπιμόνου δὲ παρατήσεως τῶν δυσπεπτικῶν διαταραχῶν καὶ τῆς δικρρείας γίνεται ἐπιμελὴς χρῆσις παροδικῶν ἐκδορῶν κατὰ τὸ ἐπιγαστρικόν, ἢ πάγου εἰς μικρὰ τεμάχια μισμιγμένου μετὰ σακχάρου καὶ βισμουθίου.

4. — *Διάρροια χολεροειδής.* — Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διάρροιας, καίτοι διάφορον τὴν φύσιν τῆς κυρίως χολέρας, τάχιστα ἐπάγεται τὴν κατάψυξιν τῶν ἀκρων, τὴν ἀπίσχυανσιν τῶν πασχόντων καὶ τὴν ἐκλυσιν τῶν δυνάμεων, δεῖται λοιπὸν ταχείας καὶ ἐνεργητικῆς θεραπείας.

Ἀμείσως ἀναγράφεται ἢ διὰ γάλακτος δίατα καθ' οὗ εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν κανόνας, ὃ θηλασμὸς καθίσταται σπανιώτερος, καὶ ἂν τὸ βρέφος τρέφεται διὰ τοῦ θηλάστρου προσφέρεται αὐτῷ ὁ μαστός· ὡς φάρμακον δὲ τὸ ἀνωτέρω σημειωθὲν πόμα τοῦ βισμουθίου μετὰ βάμματος ὀπίου τῆ προσθήκη ἡμισείας ἕως μιᾶς οὐγκίας οἴνου Malaga, τριῶν δραχμῶν ὕδατος μελίττος καὶ ἑνὸς γράμματος βάμματος κιναιώμου, τὸ φάρμακον τοῦτο ἐνεργεῖ καὶ ὡς ἀντιδιαρροϊκὸν καὶ ὡς σθενωτικὸν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, συνεπιδὲς κωλύει τὴν νευρικὴν ἐκλυσιν καὶ τὴν κατάπτωσιν τῆς θερμοκρασίας.

Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν χορηγεῖται τῷ πάσχοντι ὕδωρ ἀποβρασμῶτος ἄστου μετὰ οἴνου Malaga εἰς ἀναλογίαν 1 : 3, ἢ ῥακὴ μετὰ ὕδατος ὀρύζης εἰς ἀναλογίαν ἐν κοχλιῶν ῥακῆς εἰς ποτήριον ὕδατος· τὸ δὲ παιδί μ' ὄλην τὴν προσημειωθεῖσαν θεραπείαν καταψυχόμενον ἐνδείκνυται λουτρὸν θερμὸν μετὰ σινάπεως ἢ ἀπὸ οἴνου, ἐπαναλαμβάνομενον τρίς ἐντὸς 2½ ἡρῶν. Ὁ παῖς μετὰ τὸ λουτρὸν περικαλύπτεται δι' οὐάτης ἐπιπέπασμένης δι' ἀλευροῦ σινάπεως καὶ κεκαλυμμένης διὰ κηρωτῆς θρόνης, ἢ δὲ κοιλία ἀνατρίβεται διὰ χρίσματος ἐρεθιστικοῦ καὶ περικαλύπτεται διὰ φλάνελλης.

Ὡς δὴλον τὰ περὶ τῶν λόγους μέσα σκοποῦσιν οὐ μόνον τὴν παύσιν τῆς διάρροιας ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῶν δυνάμεων καὶ τῆς θερμοκρασίας.

Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διάρροιας τὸ ἀπὸ τῶν ἀμυλούχων κλύσμάτων ὄφελος μηδαμινὸν τυγχάνει, διότι τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς νόσου οἱ μικροὶ πάσχοντες ἀδύνατοισι νὰ κρατήσωσι ταῦτα, τῶν κενώσεων οὖσιν ἐπανελημμένων, τοῦναντίον δὲ μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς δξείας περιόδου οὐ σμικρὸν ὄφελουσιν.

Κατὰ τῆς τῶν παιδῶν χολέρας ταύτης πολλοὶ συγγραφεῖς, καὶ δὴ οἱ Rilliet καὶ Barthéz, συμβουλεύουσι τὴν χρῆσιν τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου 1)5 — 1)2 σιταρίου εἰς δύο οὐγκίας ὕδατος εἰς μικρὰ κοχλιῶν κατὰ ὄραν, ἕτεροι τὴν ἱπεκακουκίνην, καὶ ἄλλοι ἄλλα ἢ κλινικῆ ὁμῶς παρατήρησις καταδείκνυσιν ὅτι τὸ ἀπὸ τῶν μέσων τούτων ὄφελος μικρὸν εἶναι παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ βισμουθίου μετὰ τῶν διεγερτικῶν καὶ ἀνωτέρω σημειωθῆ, τῶν λουτρῶν, τῆς περικαλύψεως τοῦ σώματος δι' οὐάτης μετὰ σινάπεως, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐκδορίου κατὰ τὸ ἐπιγαστρικόν. Τοῦ στομάχου ἐπιτρέποντος προσφέρεται ὡς τροφή ζυμὸς ὄρου θίου, ἔγχυμα ἐλαφρὸν καφρέ, καὶ οἶνοπνευματώδη μεθ' ὕδατος.

Γὰρ δξεία τῆς νόσου συμπτώματα ἐντὸς δύο ἕως τριῶν ἡμερῶν ὡς τὰ πολλὰ καταπαύονται καὶ ἀπομένει συνήθως διάρροια διαρκούσα μίαν ἕως δύο ἡβδομάδας.

Δι' ἐπιγενεῖς αὐταὶ διάρροιαὶ ἐνίοτε εἶναι ἀνένδοτοι εἰς πᾶν θεραπείαις εἶδος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὄφελει κατὰ τὸν Trousson τὸ δαμασκηνὸν ἡδέσμα (ὠμὸν κρέας εἰς πόλτον μισμιγμένον μετὰ βοδοσακχαρωτοῦ καὶ κόνεως σακχάρου), ὅπερ πρῶτος εἰτήγαγε εἰς χρῆσιν ὁ ἐν Πέτρουπόλει Weiss καὶ τοῦ ὁμοίου τὸ μόνον δυάρεστον ἀποτέλεσμα εἶναι ἢ γένεσις εἰς τινὲς περιστάσεις ταινίας.

Ἡ αὐτὴ ἐνδείκνυται θεραπεία καὶ κατὰ τῆς ἀληθείας, τῆς οὕτω δὲ ἀσιατικῆς λεγομένης, χολέρας.

5. — *Διάρροια μετὰ ἐγκεφαλικῶν φαινομένων εἴτε ἐκλαμπτικῶν, εἴτε μηνιγγικῶν* (ψευδῆς μηνιγγίτις), *εἴτε τυφοειδῶν* (ἐκλαμπτικὴ μορφή).

Οὐδόλωις σπάνια εἶναι τὰ ἐκλαμπτικὰ φαινόμενα παρὰ τοῖς παισὶν συνεπεία φόβου τοῦ στομάχου, δυσπεψίας ἢ καὶ διάρροιας, διὸ ὁ πρακτικὸς ἰατρός ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὄφελει ἀμείσως ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὸ ἀναμνηστικὸν πρὸς καθορισμὸν τῆς αἰτίας τῶν φαινομένων.

Τῆς αἰτίας ἀρισθείσης ἢ ὁ παῖς πάσχει καταρρώδη, ὀρθοθλενώδη, χολώδη διάρροικῶν, ἐνδείκνυται δὲ τότε ἐν ἀρχῇ ἐμετακαθαρτικόν, εἴτα δὲ πόμα διὰ βισμουθίου μετὰ βάμματος ὀπίου, κλύσματα ἀμυλούχα, περικαλύψις δι' οὐάτης μετὰ σινάπεως, ἐντρίψις ἐπὶ τῆς κοιλίας κ.λ. ἢ πάσχει ὁ παῖς λειοντερικὴν διάρροικῶν, ὅτε ἐνδείκνυται κλύσματα δι' ἀφθόνου ὕδατος ἢ ἐν ἀνάγκῃ καθαρτικὰ (συνιστάμενα ἀπὸ 2 δραχμῶν θειικοῦ νατρίου ἐν ἔγχυματι 5 οὐγκιῶν φύλλων σένης δύο δραχμῶν, καὶ μέλιτος ἡμισείας οὐγκίας), διὰ βρέφη ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μέχρι δύο ἐτῶν, διὰ βρέφη δὲ μικροτέρας ἡλικίας τὰ καθαρτικὰ κλύσματα δέον νὰ συνιστανταὶ ἀπὸ 2 δραχμῶν θειικοῦ νατρίου, ἢ μίγματος ἐλαίου κοινοῦ μετὰ γλυκερίνης ἐν 5 οὐγκίαις ὕδατος χλιαροῦ.

Γῆς πρώτης ταύτης ἐνδείξεως ἐκπληρωθείσης ἔπεται ἢ δευτέρῃ ἐνδείξει συνισταμένη εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν ἐγκεφαλικῶν φαινομένων,

πρός τοῦτο διακοῦνται τοῦ ἐκλαμπτικοῦ παροξυσμοῦ ὠφελοῦσιν αἱ μετὰ προσοχῆς γενόμεναι εἰσπνοαὶ αἰθέροι, ἂν δ' αὖται οὐδὲν φέρουσιν ἀποτέλεσμα ἐνδείκνυται λουτρὸν μετὰ συνάψεως ἐπὶ 5 ἕως 10 ἐξηκοστὰ τῆς ὥρας μέχρι φοινικισμοῦ τοῦ δέρματος, τὸ λουτρὸν ἐν ἀνάγκῃ ἐπαναλαμβάνεται δις ἢ τρίς ἐντὸς 24 ὡρῶν, ἔτι δὲ προσφέρεται κατὰ τέταρτον ὥρας διάλυσις γράμματος βρωμιούχου καλλίου μετὰ σταγόνων θειικοῦ αἰθέρος.

Ἐπὶ τῆς *μηρυγγαίας μορφῆς* τῶν κενώσεων οὐσῶν εἰς τὰ πολλὰ σπανίων ἐνδείκνυται ὁ καλομέλας ἀνὰ πέμπτον τοῦ σιταρίου κατὰ ὥραν.

Ἐπὶ τῆς *ευφυκῆς μορφῆς* ἰδικζόντως ἐνδείκνυται τὰ διεγερτικὰ, οἷνος τῆς Malaga, λουτρὰ θερμὰ δι' οἴνου, ἐντρίψεις ἀρωματικαὶ εἰς τὰ ἀκρα.

Τῶν ἐγκεφαλικῶν ἐν γένει συμπτωμάτων ἐπιμενόντων μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς κατακλήλου θεραπείας ἐνδείκνυται ἡ χρῆσις ἐκδορίου κατὰ τὸν αὐχένα.

Σημειώτέον ὅτι ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν διαρροῶν, ὧν μνεῖα μέχρι τοῦδε ἐγένετο, ταχέως ὑποτροπιάζουσιν ἄρα ὡς ἀκαίρως διακοπῇ ἢ κατάλληλος θεραπεία, ἢ δὲν ληφθῇ ἡ δέουσα πρόνοια περὶ τῆς διαίτης τοῦ πάσχοντος· δεόν λοιπὸν ὁ ἰατρὸς μετὰ πολλῆς προσοχῆς νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελλομένων καὶ τὴν δίαιταν τῶν πασχόντων παρατείνων τὴν χρῆσιν τῶν φαρμάκων καὶ πέντε καὶ ἕξ ἡμέρας μετὰ τὴν παύσιν τῆς διαρροίας.

6. — *Διάρροια δυσεντερειδῆς.* — Ἡ ποικιλία αὐτῆ ὅλως διάφορος τῆς ἀληθοῦς δυσεντερίας ζητεῖ τὴν κατὰ τῆς συνήθους ὀξείας ἐντερίτιδος θεραπείαν, πρὸς δὲ κατὰ τῶν ἀπὸ τοῦ ἀπευθυμένου ἐνοχλήσεων παραγγέλλεται κλύσμα εἴτε μετ' ἀμύλου, εἴτε μετὰ βάμματος ὀπίου. Ἐπὶ παιδῶν δὲ ἡλικίας 3—7 ἐτῶν, πρὸ οἷς παρομαρτεῖ αἱμορραγία ἐνίοτε ἰσχυρὰ, ὠφελὲς κλύσμα διὰ νιτρικοῦ ἀργύρου, ἐκ σιταρίου νιτρικοῦ ἀργύρου εἰς τρεῖς αὐγκίας ὕδατος, ἔσω δὲ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον εἰς μεγάλαις δόσεσι καὶ ὑπερχλωριούχου σιδήρου σταγῶν μία καθ' ὥραν.

7. — *Ἀληθῆς δυσεντερία.* — Νόσος σπανιωτάτη εἰς τὰ ψυχρὰ καὶ εὐκρατὰ κλίματα τὸν κεντρικὸν δὲ μετρίως συχνὴ εἰς τὰ θερμὰ. Ἐν γένει κατ' αὐτῆς ἐνδείκνυται ἐν ἀρχῇ κλύσματα δι' ἀφθόνου ὕδατος μετὰ βορικοῦ ὀξέος εἰς ἀναλογία 1:100, εἴτα δὲ κλύσματα μετὰ βάμματος ὀπίου, καλομέλας εἰς μικρὰς δόσεις μέχρι δύο σιταρίων ἐν ὕλῳ δι' ἡμέρας κατὰ ὥραν, ἵππεκακουάνη, κομμιοσχον ὕδωρ καὶ γάλα ὡς τροφή, ἐντρίψεις ἐπὶ τῆς κοιλίας διὰ βάμματος εὐθαλείας ἢ ὀπίου.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΥΡΙΝΗΣ ΕΝ Τῇ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚῇ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

ὑπὸ τοῦ MONCORVO καθηγητοῦ τῆς ἐν Πάρι 'Ιανουαρίου κλινικῆς τῶν νοσημάτων τῶν παιδίων.

Ἐκ τῆς Revue mensuelle des maladies de l'enfance τοῦ Ἰουνίου 1886.

ὑπὸ Α. Δ. ΧΡΗΣΤΟΒΙΤΣ, ἰατροῦ

Ὁ καθηγητὴς MONCORVO, ἐν τῷ πονήματι αὐτοῦ, ἀναφέρει τὰ κατὰ τὴν χρῆσιν τῆς πιλοκαρπίνης ὡς ἀντιπυρετικῆς κατὰ τῶν νοσημάτων τῶν παιδίων ἀντιταχθείσης, ἐξαχθέντα, ἐκ τῶν κλινικῶν πειραμάτων συμπεράσματα.

Ἐν πρώτοις, ἀναθεωρεῖ τὰ εἰς τὴν αὐτὴν ἐνδειξιν ἀναγόμενα φάρμακα, ἄτινα, ἂν καὶ τελεσφόρα πρὸς τῷ ἐνήλικι ἀποδειχθέντα, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν θεραπευτικὴν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, εἴτε ἐνεκα τῆς μὴ ἀνεκτικότητος αὐτῶν, εἴτε ἐνεκα τῆς κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν διεγερταίων ἀνηθίας, εἴτε διότι ἡ τοξικὴ αὐτῶν δράσις ἦν ἐπικίνδυνος ἐν τῇ τρυφερῇ ἡλικίᾳ. Τὰ φάρμακα ταῦτα εἶνε· ἡ κίνα, ἡ δακτυλίτις, ἡ ἐμετικὴ τρυξ, ἡ βερατρίνη, ἡ (σαλισίνη) σπειραλίνη (Salicine), τὸ σπειραλινὸν ὀξύ, τὸ σπειραλινὸν νάτριον, τὸ φαιικινὸν ὀξύ οὔτινος· ἐνθ' ἀφ' ἐνδὸς ἡ ἀντιθερμικὴ ἐνέργεια ἐχρησιμοποιήθη ἐν τῇ θεραπείᾳ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ τῶν ἐνηλικίων ὑπὸ τῶν Stephen-Skinner Pecholier, καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Desplats, ἀφ' ἑτέρου τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ὑπεστημενιώθησαν ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τῶν κ. κ. Dreyfus-Brisac, Siderey, Dujardin-Baumetz, καὶ ἕτι καὶ ὁ M. Moncorvo αὐτὸς προτιμᾷ τὴν Résorcine, ἐντελῶς ἀνεχομένην καὶ ὑπὸ τῶν νεωρότερων βρεθῶν. Τὸ κροζοτινικὸν ὀξύ, ἡ πιλοκαρπίνη καὶ τὸ ἀκόνιτον, ὧν αἱ ἀντιθερμικαὶ καὶ διαφορητικαὶ ιδιότητες ὑπεχώρησαν εἰς τὰς τῶν φύλλων τοῦ Ἰαβοράνθου, καὶ τέλος ἡ καύρινη ἐκθρονισθεῖσα παντελῶς ὑπὸ τῆς ἀντιπυρίνης ἧς ἐν μὲν τῇ Γερμανίᾳ, κατὰ πρῶτην φοράν ὑπὸ τῶν κ. κ. Penzoldt καὶ Sartorius, ἐγένετο χρῆσις, ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ Dr. Huéhard.

Αἱ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ τελευταίου τούτου φαρμάκου κλινικαὶ ἐρευνᾶι τοῦ καθηγητοῦ Moncorvo χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1885, περιλαμβάνουσιν πλέον τῶν 100 περιπτώσεων νοσημάτων τῶν παιδίων.

Ἀναφέρονται δ' ἐπὶ τῆς χρήσεως τῆς ἀντιπυρίνης κατὰ τῶν βρογχιτιδῶν, τῶν βροχοπνευμονιδῶν, τῆς φυματιώσεως, τοῦ ὀξέως ἐλαγοῦσος πυρετοῦ, τοῦ βουματικοῦ πυρετοῦ, καὶ τέλος κατὰ τῶν πυκτικῶν πυρετῶν ἰκανῶς βαρέων.

Αί δόσεις, ποιήλουσι, μεταξύ 25 εκατοστόγράμμων και 3 γράμμων δι' ημερονυκτίου. Της δὲ πρὸς τὸ φάρμακον ἀνεκτικότητος οὐσης μεγίστης, ἡ δόσις πρέπει νὰ ρυθμίζεται μὲλλον ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ κρυετοῦ παρὰ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας.

Ἄν καὶ ὠφελιμωτέρα ἦθελεν εἶσθαι ἡ μέχρι τοῦ φυσιολογικοῦ βαθμοῦ ἐπιδιώξις τῆς διὰ τῆς ἀντιπυρίνης καταπτώσεως τῆς ἐν τῷ πυρετῷ πύξηνμένης θερμασίας, ὁ καθηγητὴς προωρίσθη, ὡς ὁ Pribram de Prague καὶ ὁ Huchard, νὰ μειώσῃ τὴν ὑπὲρ τὸ φυσιολογικὸν πυρετικὴν θερμασίαν, καταβιβάζων καὶ διατηρῶν ταύτην ἐν τῷ βαθμῷ τῆς ὑποθερμασίας (hypo-hypothermie).

Ἐν συντόμῳ, διὰ τὴν καθηγητὴν Moncorvo, ἡ ἀντιπυρίνη εἶνε πῶς ἰσχυρότερον καὶ τὸ ἥττον ἐπικίνδυνον τῶν μέχρι τοῦ νῦν ἐν τῇ θεραπευτικῇ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐν χρήσει θεραπευτικῶν ἀντιπυρετικῶν μέσων.

Χορηγηθεῖσα κατὰ τὴν παρείαν τῶν φλεγμονωδῶν φαινομένων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος, ἐπιφέρει ἱκανῶς ταχέαν τὴν ἀκυρεσίαν, μᾶλλον ἢ ἥττον διαρκῆ, μετὰ συγχρόνου τῆς τοπικῆς καταστάσεως τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων βελτιώσεως. Πικρὰ δὲ τοῖς φυματιῶσι πολλὰκις ἐπὶ ἄλλοις εὐναίῃσι μεταβολὴ ἐν τῇ καθολικῇ θέρψει.

Ἐν δὲ τῇ θεραπείᾳ τοῦ ὀξέως ἐλώδου, πυρετοῦ ἢ ἀντιπυρίνη ἀπεδείχθη λίαν τελεσφόρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν πλείστων κλινικῶν παρατηρητῶν παρατηρηθέντα.

Ἐπὶ ἄλλοις ἐπίσης τελεσφόρος ἐν τῇ θεραπείᾳ ὀξέων τινῶν βρυσητικῶν παθήσεων, ὡς καὶ ἐν τῇ χειρουργικῇ σηψαίμια.

Ἡ ἀκυρεσία ἐπέρχεται μετὰ κανονικότητος σχεδὸν μαθηματικῆς παρὰ τοῖς παισὶ πάσης ἡλικίας, διαρκοῦσα ἀπὸ εἴς μέχρι δώδεκα ὡρῶν. Ἡ δὲ εἰς τὸν πυρετὸν ἐπένοδος τῆς διὰ τῆς ἀντιπυρίνης ὑποβιβασθείσης θερμασίας, ἐκτελεῖται κατὰ τρόπον ἀνεπίσθητόν, καὶ ὅλως διόλου ἀντιθέτως πρὸς τὰ παρατηρούμενα μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ φαινικοῦ ὀξέως, τῆς κελρίνης καὶ τῆς θαλλίνης. Οἱ ἰδρώτες καὶ οἱ ἐμέτοι, οἵτινες ἀποτελοῦσι τῆς κύριας δυάρεστα φαινόμενα εἰς τῶν ἀπεδόθησιν τῆς ἀντιπυρίνης, δὲν εἶνε σοβαρὰ ἐκτὸς ἐὰν ἡ δόσις τῆς ἀντιπυρίνης εἶνε ὑπερβαλλόντως μεγάλη ὅπου ἐπιτυμβαίνει ἡ ἀδυναμία, ἣν ὁ Moncorvo τοῦδ' ἀπαξ ἐπὶ 100 περιπτώσεωι παρετήρησε. Καὶ μόνον τοῦτο ὁ καθηγητὴς αὐτός εἰς δικάτημα: 1) 2 ὥρας ἐχορήγησεν εἰς παιδίον 13 ἡμερῶν, 2ν γράμμων ἀντιπυρίνης.

Ἡ ἀντιπυρίνη ἐπιδρᾷ καταφανῶς ἐπὶ τοῦ κυκλοφορικοῦ συστήματος ἐπιβαρύνουσα τὰ σφίξεις τῆς καρδίας καὶ τοῦ σφυγμοῦ, δὲν μεταβάλλει ὅμως τὴν κυκλοφορίαν κατὰ τρόπον καταφανῆ. Ἐλατταῖ ἐν γένει καὶ ἀναλόγως τῆς ἀφθονίας τῶν ἰδρωτῶν τὴν ἐκκρίσιν τῶν οὐρῶν. Ἐνίοτε δὲ

παρατηρεῖται ἐλάττωσις τῆς ἐκκρίσεως τῆς οὐρείας. Οὐδέποτε παρατηρήθη λεύκιμα.

Ἡ ἀντιπυρίνη ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ πνευματικοῦ μυελου, ὡς ἀπέδειξαν τὰ φυσιολογικὰ πειράματα. Ἡ ἐνεργεία αὕτη, φερομένη ἐπὶ τοῦ θερμογόνου κέντρου τοῦ μυελου, εἰργεῖ τὸν ἀντιπυρετικὸν μηχανισμόν τοῦ φαρμάκου (Huchard, Bernheim, Dujardin-Beaumetz, Anduin, Moncorvo).

Ἡ ἀντιπυρίνη ἐχορηγήθη τοῖς μικροῖς ἀρρώστοις εἴτε διὰ τῆς γαστρικῆς ὁδοῦ, εἴτε διὰ κλυσμάτων, εἴτε διὰ τῆς ὑποδερμικῆς μεθόδου. Ἡ τελευταία αὕτη μέθοδος ἀπεδείχθη λίαν τελεσφόρος καὶ ἀκίνδυνος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Συνεδρίασις τῆς 12 Ἰανουαρίου).

Πτωματίναι καὶ Μικρόβια.

(Συνέχεια. ὄρα σελ. 361).

Πτωματίναι γνωσταὶ καὶ ἀναλυθεῖσαι.

Μὲ ὄλας τὰς ἐρεῦνας τοῦ Solmi καὶ ἐμοῦ ἡ φύσις τῶν πτωματινῶν ἤτο μυστηριώδης μέχρι τοῦ 1881, ἔκτοτε ὅμως διὰ νέων ἐρευνῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικαιμένου τούτου ἄς ἐνήργησα μετὰ τοῦ Biard κατώρθωσα νὰ ὀρίσω ταύτας.

Παροβόλη, C⁹ H¹³ Az. — Ἐξήχθη διὰ τῶν προσημισιωθεϊσῶν μεθόδων ἐκ τῶν προϊόντων τῆς βλαπτηριώδους ζυμώσεως τοῦ σάκχαρου καὶ τοῦ ἱππείου κρᾶτος ὡς βᾶσις ἐλαιώδης, χρώματος ἠλέκτροῦ, ὁσμῆς ἀνθεῶν λευκῆ καὶ ῥοδιῶν, ζεοῦσα μίκρον κατωπύθην τοῦ 200°, μετὰ εὐθὺς διαλυτὴ ἐν ὕδατι, λίαν διαλυτὴ ἐν οἰνοπνεύματι, αἰθερί καὶ χλωροφόρμῳ, εὐκόλως μελανίζουσα, καὶ ρητινοποιουμένη εἰς τὸν ἀέρα ἢ χλωροπλατινικῇ ἐνώσει αὐτῆς εἶναι ὀλίγον διαλυτὴ, κρυσταλλοῦται εἰς κρυστάλλα χρώματος σαρκώδους ταχέως ἐν τῷ ἀέρι εἰς ῥοδίον μεταβαλλομένου.

Ἡ ἀνάλυσις τῆς χλωροπλατινικῆς ἐνώσεως ἔδωκεν.

	Θεωρία διὰ
	(C ⁹ H ¹³ Az, HCl) ² PtCl ⁴ .
Εἶρηθην	
C	31,8
H	4,0
Az	5,4
Pt	29,3

Νέα ἀνάλυσις τῆς χλωροπλατινικῆς ταύτης ἐνώσεως δὲν ἐγένετο

ένεκα τῆς μικρῆς ποσότητος τῆς ὕλης. Σημειωτέον ὅτι τὸ ὄριον τῆς ζέσεως εἶνε περίπου τὸ αὐτὸ τὸ ὑπὸ τοῦ Waage παρατηρηθὲν διὰ τὴν συνθετικὴν παρβολίνην τὴν παραχθεῖσαν διὰ τῆς ζέσεως εἰς τὸν 200° τῆς ἀλδευδικῆς ἀμμωνιοῦχου προπιονικῆς.

Υδροκολλιδίνη C8H13Az καὶ **Κολλιδίνη C8H11Az**. — Τὸ ἀπὸ τῶν τελευταίων χλωροφορμιούχων ἐκχυλισμάτων τῆς βακτηριώδους ζυμώσεως τοῦ σκόμβρου ἀλκαλοειδὲς ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν τύπον ὑδροκολλιδίνης, παρατηρήθη δὲ παρ' ἡμῶν ὅτι εἶναι ἡ ἀφθονωτέρα βᾶσις ἢ σχηματιζομένη κατὰ τὴν σήψιν τοῦ ἵππειου καὶ βωείου κρέατος, συνεπῶς εἶναι πρῶτον θετικὸν καὶ ὀρισμένον τῶν διαφορῶν τούτων ζυμώσεων τῶν λευκωματοειδῶν οὐσιῶν οἰαδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ καταγωγὴ αὐτῶν καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀρχεται καὶ περατοῦται ἡ σήψις αὐτῶν (1), εἶναι ἡ κυρία βᾶσις ἢ παραγομένη ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν βακτηριοειδῶν τούτων εἰδῶν, ἅτινα μᾶλλον ζωτικὰ τυγχάνουσι ὑπεριχύουσι καὶ ἐξαφανίζουσι τὰ λοιπὰ.

Τὸ ἀλκαλοειδὲς τοῦτο παρουσιάζεται ὡς ὑγρὸν σχεδὸν ἄχρουν, μετρίως ἐλαιώδες, ὀσμῆς ἰσχυρᾶς καὶ διαπεραστικῆς, πυκνότητος ἀπὸ 1,0296—0, ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἀέρα βαθμηδὸν μελανοῦται καὶ γίνε-ται γλοιώδες, ἀποβόρφξ ἀνθρακικὸν δέξυ ἀπὸ τοῦ ἀέρος. Ἡ ὑδροχλωρικὴ αὐτοῦ ἔνωσις εἶναι διαλυτὴ εἰς τε τὸ ὕδωρ καὶ τὸ οἰνόπνευμα, κρυσταλλοῦται εἰς λεπτὰ χιονοειδῆ κρυστάλλα, εἶναι οὐδέτερος καὶ πικρὰ τὴν γούσιν, διὰ περισσεύας ὀξέως ἐρυθραίνεται καὶ ῥητινοποιεῖται. — Ἡ χλωριοχυρτικὴ αὐτοῦ ἔνωσις εἶνε ἀρκούντως διαλυτὴ, ἐν ψυχρῷ βραδέως καὶ ἐν θερμῷ ταχέως ἀνύγεται. — Ἡ χλωριοπλατινικὴ ἔνωσις εἶναι ὠχροκίτρινα, μετρίως σαρκώδης τὴν χροιάν, κρυσταλλικὴ, ὀλίγον διαλυτὴ, ἐν θερμῷ ἀναδιαλύεται. — Τὸ ἀλκαλοειδὲς ζέει εἰς τὸν 210° χωρὶς ἀλλοιώσεως. Ἡ ἀνάλυσις ἔδωκε τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς:

	Ἀριθμοὶ εὐρεθέντες			Θεωρία διὰ (C8H13Az, HCl)2 PtCl4
	(I)	(II)	(III)	
C. —	30,1	29,9	29,76	29,8
H. —	9,8	9,7	4,58	4,2
Az. —	5,7	—	4,07	4,2
Pt. —	29,1	—	29,0	29,7

Αἱ ἀναλύσεις I καὶ II ἀνάγονται εἰς ἀλκαλοειδὲς ἀπὸ σαρκῆς ἰχθύος, ἢ δὲ III ἀπὸ ἵππειας σαρκῆς.

ρ (1) Λίαν πιθανὸν τυγχάνει ὅτι ἀναλόγως τοῦ εἶδους τοῦ ζυμομάτος τοῦ καταστρέφοντος τὰς λευκωματοειδεῖς οὐσίας παράγονται διάφοροι κτώματαίνα. Οὕτω παρατήρησα ὅτι τὸ ἐκ τῆς διήθησεως ὑγρὸν ἐγγύματος πύσων προπεψύλαγμένον ἀπὸ τῆς ἐπιδράσεως τῶν συνήθων τῆς σήψεως σπόρων θαλοῦται ἐπὶ τέλος καὶ παράγει ὑγρὸν εἰς ὃν ἐξάγεται πτωματικὴ προσλαμβάνουσα εἰς τὸν ἀέρα ὀσμὴν ὀσμου.

Ὁ Nencki ἀποθέτει ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἀλκαλοειδὲς εἶναι κολλιδίνην καὶ οὐχὶ ὑδροκολλιδίνην, ἢ γνώμη ὅμως αὕτη ἐλέγχεται πεπλαμένη καὶ ἐξ ἄλλων, μὲν ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἐν λόγῳ βᾶσις κέρχεται μεγίστην ἀναγωγικὴν δύναμιν ἢν στερεῖται ἡ κολλιδίνην καὶ ἥτις χαρακτηρίζει τὴν προυσίαν τῶν δύο ἐπὶ πλέον ἀτόμων τοῦ ὑδρογόνου.

Ὁ Nencki τῷ 1876 ἀπὸ τῶν προϊόντων τῆς πέψεως τῆς ἀπὸ τοῦ παικράτος πικτῆς ἀπῆλαυσε βᾶσιν ἐλαιώδη ἢς ἡ ἀνάλυσις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν τῆς κολλιδίνης.

Βᾶσις C17H38Az4. — Ἐν τοῖς ὕδασι τῆς χλωριοπλατινικῆς ἔνώσεως τῆς προηγουμένης βᾶσεως ἀπκντξ χλωριοπλατινικὴ ἔνωσις διαλυτὴ, κρυσταλλομένη εἰς βελόνας κιτρίνους λίαν μετρίως σαρκώδεις τὴν χροιάν, ἀποξηραίνουμένη εἰς τὸ κενὸν, ἀλλὰ εἰς τὸν 100° ἀποσυντιθεμένη βραδέως καὶ βραδεῖαν ἀναδίδουσα ὀσμὴν.

Ἐκ τῆς εἰς 100° ἀποξηρανθείσης ταύτης χλωριοπλατινικῆς ἔνώσεως ἀναλύσεως προκύπτει C, 28,73. H, 5,81. Az, 7,19. Pt, 27,93. Cl, 30,50, ὅπερ σῶμα μὴ περιέχον ὀξυγόνον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν τύπον (C17 H38 Az4, 2HCl) PtCl4.

Πρὸς συμπληρωσιν παραθέτομεν τὸ περιγεγόμενον τῶν ἐρευνῶν καὶ ἐτέρων συγγραφέων.

Ἐρευναὶ τῶν Guareschi καὶ Mosso. — **Βᾶσις C10H15Az**. — Τῷ 1883 ἐν τοῖς ἰταλικῶς ἀρχαῖς τῆς βιολογίας οἱ Guareschi καὶ Mosso ἀνεκάλωσαν ὅτι ἀπῆλαυσαν ἐκ τῆς βωείου ἰνικῆς βᾶσιν ἀνταποκρινομένην πρὸς τὸν ἀνωτέρω τύπον, ὅστις ὑπαγάγει τὴν βᾶσιν ταύτην εἰς τὴν τάξιν τῶν πυριδικῶν βᾶσεων.

Εἶναι ὑγρὸν ἐλαιώδες, εἴξει ἐλαφρῶς ὡς ἡ πυριδίνην καὶ κωνικίνην, λίαν ἀλκαλικὸν, ὀλίγον διαλυτὸν, ἐν τῷ ὕδατι, εὐκόλως ῥητινοποιούμενον καὶ ἐν τῷ κενῷ. — Διὰ τοῦ φωσφορομολυβδαίνικου καὶ ὀξέως παράγεται ἴζημα λευκοκίτρινον, διὰ τοῦ σιδηροκυανιοῦχου καλίου κυανίζον ὅπερ τῇ προσθήκῃ χλωριούχου σιδήρου παράγει κυανοῦν τῆς Πρωσίας, διὰ τοῦ πικρικοῦ ὀξέως, τῆς δεφίνης ἀμορφον ἴζημα, διὰ δὲ τοῦ διχλωριούχου ὑδροσούρου λευκόν. Ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ χλωριούχου χρυσοῦ ἐπὶ τὴν ὑδροχλωρικὴν τῆς βᾶσεως ἔνωσιν παράγεται ἴζημα κρυσταλλικὸν ὅπερ ταχέως ἐπικκολληθεῖται ὑπὸ τῆς ἀναγωγῆς εἰς μεταλλικὸν χρυσόν, διὰ τῆς χλωριούχου πλατίνης παράγεται ἄρθρον ἴζημα, σαρκώδους χροιάς, κρυσταλλικόν, ἀναλλοίωτον εἰς 100°. Ἡ ὑδροχλωρικὴ ἔνωσις κρυσταλλοῦται εἰς λεπτὰ ἄχρσα πέταλα.

Ἐρευναὶ τοῦ G. Pouchet. — Διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης μεθόδου ὁ Pouchet ἀπῆλαυτεν ἀπὸ τῶν προϊόντων τῆς σήψεως δύο βᾶσεις ὀξυγανούχους, ὧν αἱ διαλυταὶ χλωριοπλατινικαὶ ἔνωσεις χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων τῇ προσθήκῃ ἐν ἀρχῇ οἰνοπνεύματος καὶ εἴτα αἰθέρος· καὶ ἡ μὲν τῶν ἔνώσεων τούτων ἀδιάλυτος εἰς τὸ ἰσχυρὸν οἶνον

πνευμα κρυσταλλοῦται συγκεχυμένως εἰς βελονοειδῆ πρίσματα, ἢ δὲ μάλ-
λον διαλυτὴ ἐν οἴνοπνεύματι ἀποχωρίζεται τῇ προσθήκῃ αἰθέρος· καὶ ἡ
μὲν πρώτη διὰ τῆς ἀναλύσεως δίδει τύπον (C7 H18 Az2 O6, HCl)2 PCl4,
ἡ δὲ δευτέρα (C5 H12 Az2 O4, HCl)2 PCl4. Αἱ βάσεις αὗται παρεμ-
φέρουσι πρὸς τὰς ὀξυθεταϊκάς.

Αἱ ὑδροχλωρικαὶ ἐνώσεις παρίστανται ὡς κρυστάλλα κατὰ στιβάδας
χνοῶδη, ἀλλοιούμενα διὰ περισσεύας HCl· ἡ βάσις C7H18Az2O6 παρί-
σταται ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον δίκην παχέων καὶ βραχέων κρυστάλλων με-
λανίζόντων εἰς τὸ φῶς, ἡ δὲ C5H12Az2O4 δίκην λεπτῶν βελονῶν πα-
ράλληλως κειμένων. Αἱ ὑδατώδεις τῶν ἐλάτων τούτων διαλύσεις κατε-
ζάνουσι διὰ τῶν γενικῶν τῶν ἀλκαλοειδῶν ἀντιδραστηρίων. Αἱ βάσεις
αὗται εἶναι λίαν δηλητηριώδεις.

Ἔρευνα τοῦ Brieger. — Κατὰ τὰς νεωτάτας τοῦ Brieger ἐρεῦ-
νας κατὰ τὰς διαφόρους τῆς σήψεως περιόδους σχηματίζονται διάφοροι
βάσεις, αἱ ἀπεμαίωσθε διὰ τῶν προεκτεθεισῶν μεθόδων. Ἀπὸ τῆς δευτέ-
ρας τῆς σήψεως ἡμέρας πλὴν τῆς χολίνης, βάσεως ἠθῆ γνάφης καὶ προ-
ερχομένης ἀπὸ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς λευθίνης παράγεται καὶ ἑτέρα βάσις
ἣν ἀποκαλεῖ *νευριδίνη* καὶ ἣτις ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν τύπον C5H14Az2.
αὕτη ἐν ἀρχῇ ἀφθονοῦσα οὕσα ἐξαφανίζεται περὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν,
ἀποχωρίζεται διὰ τοῦ πικρικοῦ ὀξέος σχηματίζουσα ἕνωσιν ἀδιάλυτον
ἐν τῷ ψυχρῷ καὶ διαλυτὴν ἐν τῷ θερμῷ ὕδατι, καὶ δὲν εἶναι δηλητηρι-
ώδης. Μετ' αὐτὴν παράγεται ἡ *καδαβερίνη* C5H16Az2, ἣτις καθόσον
προχωρεῖ ἡ σήψις εὐρηται ἀφθονιώτερον, ἡ *πουτρεσκίνη* C4H12Az2, ἡ
σαπρίνη C5H16Az2, καὶ ἡ *μυδαλείνη* μὴ ἐρισθεῖσα εἰσεῖται, αἱ τρεῖς πρῶ-
ται τούτων δὲν εἶναι δηλητηριώδεις, ἡ δὲ *μυδαλείνη* τοῦναντίον εἶναι
λίαν δηλητήριος· ἀπέσαι ἐξήχθησαν ἀπὸ ἀνθρωπίνων πτωμάτων. Πλὴν
τῶν βάσεων τούτων ἀνευρίσκονται καὶ ἕτεραι δύο, ὧν ἡ μὲν εἶναι δηλη-
τηριώδης, ἡ δὲ ζέουσα εἰς 2840 οὐχί.

Ἡ χολίνη, *νευριδίνη*, *πουτρεσκίνη*, *σαπρίνη* διὰ τοῦ σιδηροκυανίουζου
καλίου καὶ τοῦ χλωριούχου σιδήρου δὲν παράγουσι καυχῶν τῆς Πρωσσίας.
Πρὸς χωρισμὸν τῶν βάσεων τούτων ὁ Brieger μεταχειρίζεται χλωριο-
υδραργυρικὰς ἐνώσεις καὶ ἐπωφελεῖται ἐκ τῆς διαφόρου διαλυτότητος
αὐτῶν.

Ἡ χλωριοχρυσικὴ *πουτρεσκίνη* εἶναι λίαν διαλυτὴ εἰς τὸ ὕδωρ, ἡ ὑδρο-
χλωρικὴ αὐτῆς ἕνωσις κρυσταλλοῦται εὐκόλως εἰς βελόνας. Ἡ χλωριο-
χρυσικὴ *καδαβερίνη* εἶναι λίαν διαλυτὴ, ἡ δὲ χλωριοπλατινικὴ κρυσταλ-
λοῦται εὐχερῶς. Ἡ ὑδροχλωρικὴ *μυδαλείνη*, ἡ πασῶν μάλλόν διαλυτὴ,
μένει εἰς τὰ οἴνοπνευματοῦχα ὕδατα.

Ὁ Brieger εἰς τὴν σήψιν τῶν ἰχθύων εὗρε βάσιν διαλυτὴν ἔχουσαν

τὴν αὐτὴν σύνθεσιν καὶ ἐνέργειαν ὡς ἡ *μουσκαρίνη* C5H15AzO3 ἢ δὲ *νευρίνη*.

Ἀπὸ τῆς σήψεως τοῦ τυροῦ ἀπήλαυσε *νευριδίνη*, ἀπὸ δὲ τῆς σή-
ψεως τῆς ἀμβλυκόλλας *νευριδίνη*, βάσιν ἀνάλογον τῇ *μουσκαρίνη* καὶ
ισοφανυλεθυλαμίνη.

Δηλοῦται ἐκ τῶν ἐρευνῶν τούτων ὅτι τὰ αὐτὰ τῶν βακτηριδίων εἶδη
διάφορα ἀπεργάζονται προϊόντα ἀνάλογα τοῦ μέσου ἐνθα καλλιεργούν-
ται· τὰ βακτηρίδια τῆς σήψεως παράγουσιν εἰς τὰς σάρκας τῶν μαστο-
φῶρον *νευρίνη*, εἰς δὲ τὰς τῶν ἰχθύων *μουσκαρίνη*, παραπλησίαν τῇ δη-
λητηρίῳ τοῦ ψευδαμανίτου (*Agaricus pseudo-aurantiacus*).

Τὸ ὑπὸ τοῦ Eberth εἰς τὸν τυροειδῆ πυρετὸν ἀποδιδόμενον βακίλιον
δὲν προκαλεῖ σήψιν, ἐν τοῖς ὑγροῖς ὅμως ἐν ἧ' ἐξήσεν εὐρηται βάσις δια-
στέλλουσα τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, προκαλοῦσα διάρροϊαν καὶ ταχέως
φονεύουσα τὰ ζῷα.

Ἐκ τῆς καλλιέργειας τῶν *στριπτοκόκκων* καὶ τοῦ βακίλιου τοῦ *ἀν-
θρακος* οὐδὲν χαρακτηριστικὸν ἐξήχθη. (ἀκολουθεῖ) Γ.

Χρίσμα ἀντινευραλγικόν. — Ἐπὶ νευραλγιῶν ὁ Gueneau de
Mussy παραινέει τὴν χρῆσιν τοῦ ἐξῆς χρίσματος.

Rp. Aq. Meliss. Unc. 1.
Tinct. acōnit. ʒ ʒ.
Chloroform Dr. 2.
M. D.

Προστίθεται ἡ ἀλοῦσα χώρα διὰ φλανέλλης ἐμβθεσγμένης ἐν τῷ
ἀνω χρίσματι. Τῶν νευραλγικῶν δὲ παροξυσμῶν ἐπεργουμένων κατὰ τα-
κτικὰς ὥρας χορηγεῖται συγχρόνως ἐπωφελῶς καὶ ἡ κινήνη.

Λύκου τοῦ φυματιώδους θεραπεία. — Κατὰ τὸν Hardy ἡ
ἐξῆς ἐνδείκνυται θεραπευτικὴ ἀγωγή κατὰ τοῦ φυματιώδους λύκου.

1. Ἐπαλείφειν τὰς ὑπὸ τοῦ φυματίου κατελιημμένες χώρας διὰ τῆς
ἐξῆς ἀλοιφῆς·

Rp. Deuterioduret mercur. Dr. 2.
Axung. porc. Unc. 4.
M. F. Ung.

2. Λαμβάνειν δύο κοχλεάρια δι' ἡμέρας, πρωτὴν καὶ ἐσπέρας, ἐλαίου
τοῦ ἥπατος τοῦ ὄνισκου.

3. Ἐπίσης λαμβάνειν δις δι' ἡμέρας κατὰ τὸ φαγεῖν ἀνά ἓν μέγα
κοχλεάριον ἐκ τῆς ἐκ ἐξῆς διαλύσεως·

Rp. Ioduret. potass. Dr. 2.
Chloruret. natl. ʒ ʒ.

Solv. in
Aq. destillat. Unc. 10.
M. D. Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὸ περι οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει
Ἡδ κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὄργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον
καὶ Τίτανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγάνησιον
Ἰονικὰ, Κινίνην καὶ Στρυγνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν θεμελιώδες συ-
στατικόν, τὸν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων
διότι εἶναι εὐάριστον τὴν γαστρὶν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ
οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλην ἐκτέταστο ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ
νύσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίας
βρογχίτιδος καὶ ἑτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐδ' ἤτ-
τον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτα-
νίας. — Αἱ θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονωτικὰς
καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι
ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καθ' ἑς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται
ἢ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο
εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ἀρεξίν, ῥυθμίζει
τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφωσιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν
μετάβαίνει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπα-
θειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὔγκιας, ἴτοι 50 περίπου δόσεις.
Ἐύρισκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ Πέσκα περὶ τούτου
ἀγγελία ὄριστα μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

LATA L. ROSSENTHAL.

Σκευαζόμενη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Ἀδελφῆς ἐν Jena (Γερμανία)

ὑπὸ R. SLITZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξελλαῖς, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διάλυσις αὕτη ἐνέχει ἀπαντὰ τοῦ νέου κρέατος τὰ θρεπτικὰ συ-
στατικὰ πλὴν τοῦ λίπους καὶ τῶν νευρῶν. Οὐδὲμία διεγείρει πεπτικὴν
καὶ ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στέρεός ἢ ὑγρῶς

τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, πρὸς δὲ κέκτηται γαστρὶν λίαν εὐάριστον ὄπτου
κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺς μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεται ἐν τῷ
συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Vol-
kmann ἀρ 62, καὶ αὐτὸ τοῦ ἱατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς
Gesundheit ἀρ. 14. 1882. καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2? 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀ-
θήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ
καὶ τὸ φαρμακεῖον Ἀ. Τσεράχη. Ὁδ. Σόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

Ἡ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιῶν.
Διαλαμβάνουσα

Περίληψιν ἀπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτι-
κῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν. Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρό-
πον τοῦ ἀνεχεῖν τὰ δηλητήρια. Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας. Φαρμακο-
ποιῶν κτηνιατρικῆς, δημοιοπαθητικῆς. Θεραπευτικὸν ἐγκόλιον, ἀπαντὰ
τὰ νέα φάρμακα γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ὑπὸ DORVAULD.

Ἐκδόσις 10η ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχῆ-
ματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ἐνὲν ὀνοματολογία.
Ἐύρισκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ.

ΑἰΤΤΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλλοῦν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον
αὐτοῦ ὁδ. Πινγκοτῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY-
Karakeuy Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ
τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πλήρο-
φορίας περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσει
εἰς τὰ ἐν Ἑρῶπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσωποὺς διὰ
τὴν κατανώσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Ἑρῶπης καὶ Ἀ-
μερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ πάντῃς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ
τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κ. ἱατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν
χρήσιν.

Νικοσιδῆ. — Ἀντιδοτὸν κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιάνης εἰς τοὺς
καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Ἐύρισκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Διευ-
θύνσει τοῦ Γαλλοῦ.

ΠΙΚΡΟΠΗΓΗ EN BUDE

Rákóczy

ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ LOSER

Τὸ αὐτρυφές πικρὸν ὕδωρ Rákóczy εἶναι ἐν τῶν πλουσιωτέρων ἐκ στερεῶν συστατικῶν ὑδάτων, ἅτε δὴ περιέχον ἐν 10000 μέρ. αὐτὸ 571 μέρη στερεῶν συστατικῶν, καὶ προτιματῆαι εἰς

τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀφθονοῦν θεικῶν μαγνήσιον, νάτριον καὶ ἄθλιον.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πικροπηγὰς τὸ ὕδωρ Rákóczy θεωρούμενον παρ' ἀπόντων τῶν ἰατρῶν ὡς τὸ πρωταῖον προτιματῆται καθ' ἂς περιπτώσεις, ἐνδείκνυται ἡ χρῆσις τῶν πικρῶν ὑδάτων, διὸ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾶται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἰατρῶν, ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Βudapest Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρισίῳ Ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν Fauvel ἐν Παρισίῳ, Charle-Ticheborn ἐν Λονδίῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Mordtmann ἐν Κωνσταντινουπόλει, Zótyran ἐν Ἀδριανούπολει, Salem pacha ἐν Κάϊρω, Schlüss ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zoissel καὶ Rokitansky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μόναχῳ, Vohl ἐν Κολωνίᾳ κλ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκαστοτε πληρουμένων παρ' ἑκαστοῦ καταστήματος τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις καὶ φαρμακευπορείαις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

CH. FÉRÉ. — *Traité élémentaire d'Anatomie médicale du Système nerveux.* — Paris, 1886. I. V. in 8, avec 213 fig. dans le texte. Aux bureaux du progrès médical, Rue des Carmes, 14. Prix, 10 fr.

BOURNEVILLE. — *L'Année médicale.* (Huitième année) 1885. — Paris 1886. Chez Plon, Rue Garancière, No. 8, et 10. — Prix, 4 fr.

BOURNEVILLE et BRICON. — *Manuel de technique des autopsies.* — 1. Vol. in 320, de 240 pages, prix broché 2 fr. 50, cartonné 3. fr. — Librairie du Progrès Médical, Rue des Carmes, 4, Paris.

Περικλέους Πατρικίου. — *Τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν.* — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις, 1885. Δρ. 12.
 Τοῦ αὐτοῦ. — *Περὶ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν.* — Μέρος Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὄλφ 16.